

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **BS DEALER, a. s.**, se sídlem Dostihová 200, Slušovice, zastoupen JUDr. Františkem Novosadem, advokátem se sídlem Smetanova 1101, Vsetín, proti žalovanému: **Finanční úřad ve Zlíně,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2010, č. j. 31 Af 95/2010 – 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 20. 10. 2010, č. j. 31 Af 95/2010 - 14, zastavil řízení o kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) ze dne 2. 8. 2010 proti usnesení téhož soudu ze dne 23. 6. 2010 č. j. 31 Ca 142/2008 - 122, kterým byla pro neodstranění vad odmítnuta žaloba stěžovatele ze dne 8. 8. 2008 proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 23. 1. 2002, č. j. 7798/02/303941/4111. Důvodem zastavení řízení o kasační stížnosti stěžovatele bylo nezaplacení soudního poplatku, protože stěžovatel, ač k tomu byl vyzván usnesením ze dne 3. 9. 2010, č. j. 31 Ca 142/2008 - 148, soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., v níž namítal, že soudní poplatek zaplatil. Dále uvedl, že důvodem nezaplacení soudního poplatku byla také skutečnost, že neměl vlastní finanční zdroje na jeho zaplacení kvůli dlouhotrvajícímu soudnímu sporu. Krajský soud doručoval všechna předchozí rozhodnutí ve věci pouze zástupci navrhovatele a ten byl po dobu delší než měsíc mimo území České republiky. Na výzvu obsaženou v usnesení ze dne 3. 9. 2010

tak stěžovatel nemohl odpovídajícím způsobem reagovat. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77. Stěžovatel má za to, že pokud se nemohl s výzvou objektivně seznámit, bylo v řízení před krajským soudem podstatným způsobem omezeno jeho právo na přístup k soudní ochraně ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pozdní úhrada poplatku byla způsobena také změnou předsedy představenstva a jednatele společnosti. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Namítal-li stěžovatel objektivní nemožnost seznámit se s výzvou k zaplacení soudního poplatku, tato stížní námitka není důvodná. Podle ust. § 42 odst. 2 s. ř. s. má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim. Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem JUDr. Františkem Novosadem, což vyplývá z předložené plné moci ze dne 2. 8. 2010. Tato plná moc nebyla vypovězena ani odvolána. Krajský soud proto v souladu s ust. § 42 odst. 2 s. ř. s. doručoval pouze zástupci stěžovatele, neboť zaplacení soudního poplatku není úkonem, který by musel vykonat stěžovatel osobně (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 3 As 55/2004 – 52, dostupný na www.nssoud.cz a nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, č. 193/2007 Sb. ÚS a dostupný na http://nalus.usoud.cz). V procesním postupu krajského soudu při doručování usnesení ze dne 3. 9. 2010, č. j. 31 Ca 142/2008 – 148, tak nelze nalézt žádné pochybení. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly zpochybnit doručení tohoto usnesení. Skutečnost, že zástupce stěžovatele byl v době doručování usnesení v zahraničí, je irelevantní, neboť písemnost převzala oprávněná osoba v jeho sídle. Bylo tedy věcí zástupce jako profesionála v oboru poskytování právních služeb, aby zajistil i v době své nepřítomnosti adekvátní reakci na doručené usnesení. Namítal-li stěžovatel, že neměl dostatečné prostředky pro zaplacení soudního poplatku, z obsahu soudního spisu není zřejmé, že by podal žádost o osvobození od soudních poplatků ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. s.

Stěžovatel rovněž namítal, že poplatek byl zaplacen a že krajský soud tím, že řízení o kasační stížnosti zastavil, porušil jeho právo domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Také tato stížní námitka není důvodná. Podle ust. § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost. Podle obsahu soudního spisu stěžovatel zaplatil soudní poplatek ve výši 3000 Kč dne 9. 11. 2010, přičemž usnesení ze dne 20. 10. 2010, č. j. 31 Af 95/2010 – 14, kterým krajský soud řízení o

kasační stížnosti zastavil, nabylo právní moci již dne 2. 11. 2010. Stěžovatel sice soudní poplatek zaplatil, ale až po právní moci usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti. Postupem krajského soudu tak nijak nedošlo k omezení přístupu stěžovatele k soudní ochraně ve smyslu čl. 36 Listiny, který stanoví, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Poplatková povinnost vzniká již podáním kasační stížnosti (ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích). Krajský soud v souladu s ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyzval stěžovatele prostřednictvím jeho zástupce k zaplacení a umožnil mu v desetidenní lhůtě soudní poplatek dodatečně zaplatit, což je lhůta zcela přiměřená pro zaplacení soudního poplatku, popř. pro podání žádosti o osvobození od soudních poplatků.

Stěžovatel dále poukazoval na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77, dostupném na www.nssoud.cz, z nichž dovozoval porušení svého práva na přístup k soudní ochraně. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zdůraznil, že pokud povinnost zaplatit soudní poplatek může v některých případech omezit právo na přístup k soudu, právní úprava zákona o soudních poplatcích umožňuje této situaci předejít. Dále v něm zdůraznil, že *„(z) jazykového výkladu předmětného ustanovení jasně vyplývá, že ve věcech správního soudnictví je nejzazším termínem pro úhradu soudního poplatku den nabytí právní moci rozhodnutí.“* Argumentace stěžovatele, že v jeho případě došlo postupem krajského soudu k omezení jeho práva na přístup k soudní ochraně, jež opíral o závěry uvedené ve výše citovaném rozsudku, tak není případná.

Judikatura správních soudů ve snaze šetřit co nejvíce práva účastníků řízení dovodila, že pokud účastník řízení zaplatí soudní poplatek i poté, co mu bylo doručeno rozhodnutí soudu, ale ještě v tentýž den, tato skutečnost má za následek, že usnesení o zastavení řízení musí být zrušeno a v řízení pokračováno. Stěžovatel však soudní poplatek v den, kdy mu bylo usnesení o zastavení řízení doručeno, nezaplatil a učinil tak až několik dnů poté.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu